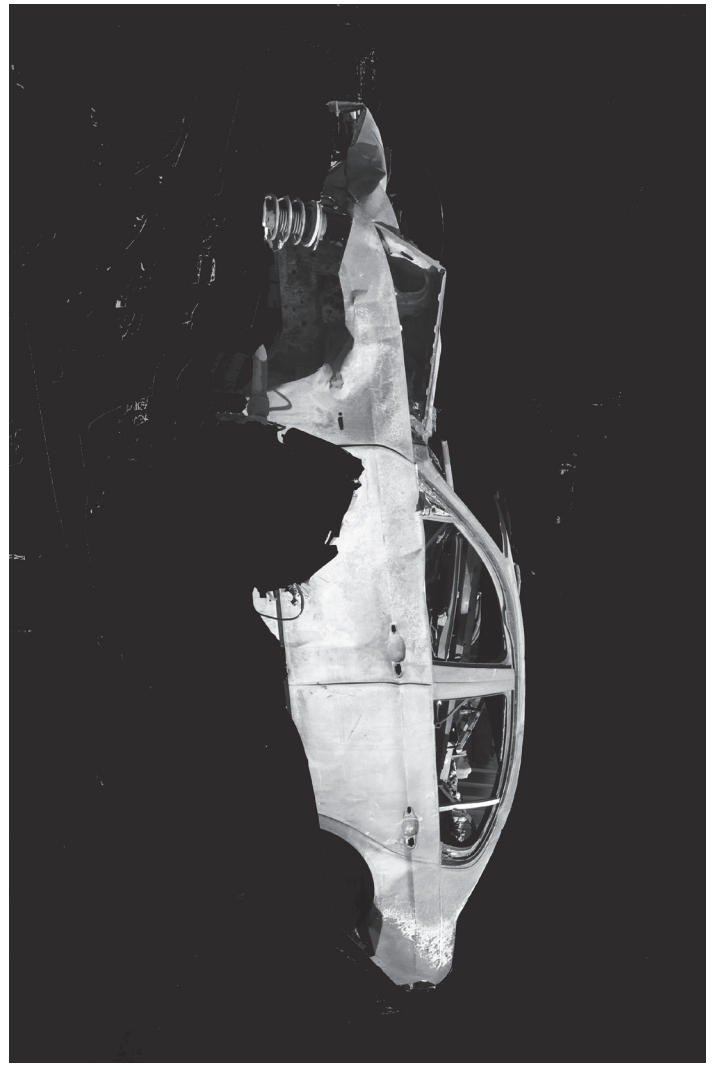

A C T O S
D E C O -
M U N I -
C A C I Ó N
P A B L O
B E L L O T
0 6 . 1 0 . 1 7
2 1 . 0 1 . 1 8

«Una punyada és el principi de la comunicació: amb la punyada es guanya proximitat quan ja no queden paraules...»

Paul Virilio, 1995

L'individu contemporani, que viu immers en l'era de la comunicació i la informació, paradoxalment és incapaç de comunicar en estar sotmés a un estat d'impossibilitat de ser, de queixa, de reivindicació, d'alleujament, de desig. El missatge es dilueix entre la velocitat actual i la saturació que impedeix viure el present, i existeix en un etern passat des del qual no s'albira futur. L'individu està abocat a utilitzar l'acte com a missatge, només queda el crit i la punyada en la taula com a mitjà d'expressió. L'acte des d'un punt de vista punk i subversiu que declare les seues intencions, els seus sentiments i les seues pors en una societat inestable i impossible de pressentir. Aleshores només hi ha un últim acte de comunicació desesperat, quan el diàleg ja no és efectiu i només es pretén advertir per a poder continuar, per un pensament lliure i una comunicació real. Codificar i descodificar el mitjà amb el qual enviar un missatge és una constant, comunicacions desesperades, alterades, agressives i incompletes que mostren i satiritzen el fracàs del propi procés de comunicació. Senyals de fum, el so d'una pedra, vibracions, el morse lumínic, el fum salvament marítim, merda a un milió de watts.

«El puñetazo es el principio de la comunicación: con el puñetazo se gana proximidad cuando ya no se tienen palabras...»

Paul Virilio, 1995

El individuo contemporáneo, que vive inmerso en la era de la comunicación y la información, paradójicamente es incapaz de comunicar al estar sometido a un estado de imposibilidad de ser, de queja, de reivindicación, de desahogo, de deseo. El mensaje se diluye entre la velocidad actual y la saturación que impide vivir el presente, existiendo en un eterno pasado desde el que no se vislumbra futuro. El individuo está abocado a utilizar el acto como mensaje, solo queda el grito y el puñetazo en la mesa como medio de expresión. El acto desde un punto de vista punk y subversivo que declare sus intenciones, sentimientos y miedos en una sociedad inestable e imposible de presentir. Entonces solo hay un último acto de comunicación desesperado cuando el diálogo ya no es efectivo y solo se pretende advertir para poder continuar, por un pensamiento libre y una comunicación real. Codificar y descodificar el medio con el que mandar un mensaje es una constante, comunicaciones desesperadas, alteradas, agresivas e incompletas que muestran y satirizan el fracaso del propio proceso de comunicación. Señales de humo, el sonido de una piedra, vibraciones, el morse lumínic, el humo salvamento marítimo, mierda a un millón de vatios.

«The punch is the beginning of communication: a punch brings you back into proximity when words are lacking...»

Paul Virilio, 1995

Acts of Communication. The modern individual, that lives immersed in the era of communication and information, paradoxically is incapable of communicating as they are submitted to an impossible status, of complaint, vindication, relief and desire. The message is diluted between the current speed and saturation which prevents one from being able to live in the present, existing in a eternal past from which the future cannot be seen. The individual is compelled to use the act as a message, the only thing left is a shriek and slapping of the desk as means of expression. The act from a punk and subversive standpoint, which declares its intentions, sentiments and fears in a society that is both unstable and impossible to predict. There is only one desperate act of communication left when dialogue fails, and only wishes to warn in order to continue, through free thinking and real communication. Coding and decoding the means with which sending a message is a constant, desperate, angry, aggressive and incomplete communication that shows and satirises the failure of the communication process itself. Smoke signals, the sound of a stone, vibrations, light morse code, maritime rescue smoke, shit at a million watts.

«Il pugno è il principio della comunicazione: con il pugno si guadagna prossimità quando non hai più parole...»

Paul Virilio, 1995

Atti di comunicazione. L'individuo contemporaneo, che vive immerso nell'era della comunicazione e dell'informazione, è paradossalmente incapace di comunicare quando è sottoposto ad uno stato di incapacità di essere, di denunciare, di rivendicare, di sfogarsi, di desiderare. Il messaggio viene diluito tra la velocità effettiva e la saturazione che impedisce di vivere il presente, esistendo in un eterno passato dal quale non si vede nessun futuro in vista. L'individuo è tenuto ad utilizzare l'atto come un messaggio, rimane solo l'urlo e il pugno sul tavolo come mezzo di espressione. L'atto da un punto di vista punk e sovversivo che dichiara le sue intenzioni, i sentimenti e le paure in una società instabile e impossibile da percepire. Allora c'è solo un ultimo atto disperato di comunicazione in cui il dialogo non è più efficace e si vuole solo avvertire per poter continuare, per un pensiero libero e una comunicazione reale. Codificare e decodificare il mezzo con cui inviare un messaggio è una costante, comunicazioni disperate, alterate, aggressive ed incomplete che mostrano e ridicolizzano il fallimento del proprio processo di comunicazione. Segnali di fumo, il suono di una pietra, vibrazioni, segnali luminosi, il fumo di soccorso marittimo, merda a un milione di watt.

«Le coup de poing est le commencement de la communication: avec le coup de poing on se rapproche quand il n'y a plus de paroles...»

Paul Virilio, 1995

Actes de la Communication. L'homme contemporain, plongé dans l'ère de la communication et de l'information, est cependant incapable de communiquer étant soumis à l'impossibilité d'être, de se plaindre, de revendiquer, de donner libre cours à ses sentiments et à son désir. Le message est dilué entre la vitesse de nos jours et la saturation qui nous empêche de jouir du présent, et qui nous emprisonnent dans un passé éternel depuis lequel le futur ne se perçoit pas. L'individu ne peut qu'utiliser l'acte comme message, il ne reste que le cri et le coup de poing sur la table comme moyen d'expression. L'acte d'un point de vue punk et subversif qui déclare son intention, ses sentiments et ses peurs dans une société instable et impossible de pressentir. Il ne reste alors qu'un dernier acte de communication désespéré lorsque le dialogue n'est plus efficace et avvertir est le seul but pour pouvoir continuer, pour une pensée libre et une communication réelle. Codifier et déchiffrer le moyen à travers lequel le message est envoyé est une constante, des communications désespérées, altérées, agressives et incomplètes qui montrent et critiquent l'échec du processus de communication en lui-même. Des signaux de fumée, le son d'une pierre, des vibrations, le morse lumineux, la fumée sauvetage maritime, la merde à un million de watts.

